

Stk. 2. En kommunes socioøkonomiske indeks efter stk. 1 beregnes som forholdet mellem henholdsvis summen af kommunens vægtede andele af følgende kriterier i hele landet og kommunens andel af indbyggertallet i hele landet:

- 1) antallet af 20-59-årige uden beskæftigelse ud over 5 procent af antallet af 20-59-årige i kommunen opgjort som det største antal baseret på en opgørelse i beregningsåret eller baseret på en opgørelse i året 3 år forud for beregningsåret, med en andel på 18 procent,
- 2) antallet af 20-49-årige uden erhvervsuddannelse med en andel på 17,5 procent,
- 3) det sammenvejede antal af udlejede beboelseslejligheder og kollegielejligheder eksklusive andelslejligheder med en vægt på 5 procent,
- 4) antallet af diagnosticerede psykiatriske patienter, der i en periode på 10 år har været i kontakt med det psykiatriske sygehusvæsen, med en vægt på 5 procent,
- 5) antallet af familier i visse boligtyper med en vægt på 15 procent,
- 6) antallet af børn i familier med lav uddannelse med en vægt på 15 procent,
- 7) antallet af enlige over 65 år med en vægt på 2,5 procent,
- 8) antallet af personer med lav indkomst med en vægt på 10 procent,
- 9) antallet af handicappede uden for arbejdsstyrken med en vægt på 5 procent,
- 10) antallet af indvandrere og efterkommere med en vægt på 2,5 procent,
- 11) beregnet antal tabte leveår opgjort i forhold til den kommune, hvis indbyggere har den højeste middellevetid, med en vægt på 2,5 procent og
- 12) den årlige nedgang i befolkningstallet i kommunen opgjort over en 5 årig periode med en vægt på 2 procent.

§ 6. En kommunes beregnede skatteindtægter efter § 2 opgøres som kommunens beskatningsgrundlag ganget med det gennemsnitlige kommunale beskatningsniveau.

Kapitel 3

Hovedstadsudligning

§ 7. En kommune i hovedstadsområdet, hvis udgiftsbehov efter § 8 er større end kommunens beregnede skatteindtægter efter § 11, modtager et udligningstilskud. En kommunes udlignings-

tilskud beregnes som 27 procent af forskellen mellem kommunens udgiftsbehov og kommunens beregnede skatteindtægter.

Stk. 2. En kommune i hovedstadsområdet, hvis udgiftsbehov efter § 8 er mindre end kommunens beregnede skatteindtægter efter § 11, betaler et udligningsbidrag. En kommunes udligningsbidrag beregnes som 27 procent af forskellen mellem kommunens udgiftsbehov og kommunens beregnede skatteindtægter.

Stk. 3. Udligningsprocenten i stk. 1 og 2 reguleres efter § 25.

§ 8. En kommunes samlede udgiftsbehov til brug for hovedstadsudligningen opgøres som summen af kommunens aldersbestemte udgiftsbehov, jf. § 9, og kommunens socioøkonomiske udgiftsbehov, jf. § 10.

Stk. 2. Af de samlede kommunale nettodrifts- og anlægsudgifter for kommunerne i hovedstadsområdet henregnes i 2007 70 procent til kommunernes aldersbestemte udgiftsbehov og 30 procent til kommunernes socioøkonomiske udgiftsbehov. Fra og med 2008 forhøjes vægten af de socioøkonomiske udgiftsbehov hvert år med ¼ procentpoint, mens vægten af de aldersbestemte udgiftsbehov nedsættes med ¼ procentpoint.

§ 9. En kommunes aldersbestemte udgiftsbehov, jf. § 8, stk. 1, til brug for hovedstadsudligningen beregnes som summen af:

- 1) kommunens indbyggertal i nærmere fastsatte aldersgrupper, jf. § 31, ganget med en beregnet gennemsnitsomkostning,
- 2) den gennemsnitlige rejsetid til 2.000 indbyggere ganget med kommunens indbyggertal og med et enhedsbeløb. Enhedsbeløbet opgøres som 2 procent af den del af de samlede kommunale nettodrifts- og anlægsudgifter i hovedstadsområdet, som henregnes til de aldersbestemte udgiftsbehov, jf. § 8, stk. 2, divideret med det samlede indbyggertal i hovedstadsområdet.

§ 10. Det socioøkonomiske udgiftsbehov pr. indbygger efter § 8, stk. 1, opgøres som et gennemsnitligt beløb pr. indbygger ganget med et beregnet socioøkonomisk indeks for den enkelte kommune, jf. stk. 2. Det gennemsnitlige beløb pr. indbygger i hovedstadsområdet beregnes ud fra udgiftsandelen efter § 8, stk. 2, divideret med indbyggertallet i hovedstadsområdet.